

Smålommen i Lindesbergs kommun 1995-1997

1997

Mats Andersson

Inledning

Det här var tredje året i projekt LOM, som drivs gemensamt av Naturskyddsförbundet och Sveriges Ornitologiska Förening. Här i Lindesbergs kommun har vi ju koncentrerat oss på smålommen. Det har nu gått tre år och det kan vara på sin plats att redovisa alla tre årens resultat.

Resultat 1995-1997

Inventeringen gick till så att varje tänkbar häckningslokal besöktes vid minst tre tillfällen. Besöken gjordes under perioden från slutet av april till början av augusti och med tonvikten lagd i juni-juli. Syftet var alltså att fastställa förekomsten av stationära häckande par och resultatet av eventuella häckningar, samt hur många "stora" ungar varje par fick. Varje inventerare fick ett protokoll att fylla i, där bl. a. En uppskattning av

ungarnas storlek skulle göras. Med "lyckade häckningar" menades häckningar som resulterade i minst en "stor" unge, vilket betyder att de är halv vuxna-flygga.

Sammanlagt i samband med Projekt LOM besöktes 18 lokaler under 1995-1997. Av dessa fanns det stationära par minst ett av åren vid 15 lokaler. Vid 3 lokaler sågs alltså unga lommar vid något tillfälle något av åren. Vid 4 lokaler häckade smålommen varje år. Av de 15 häckningslokalerna lyckades häckningen, vid ett eller flera av åren, vid 7 lokaler. Antalet lyckade häckningar med minst ett av åren var 4-5 st/år. Antalet stora ungar är alltså 5 st. Detta skulle innebära ett genomsnitt under de tre åren på knappt 1,2 unge per lyckad häckning (se även tabellen nedan).

År	Antal besökta smålomslokaler	Antal par som påbörjat häckning	Antal stora ungar	Medelantal stora ungar/par		Medelantal stora ungar per lyckad häckning	% lyckade häckningar
				lyckade ungar	lyckad häckning		
1995	18	11	5	0,5	4	1,25	37
1996	18	10	5	0,5	5	1	50
1997	16	10	5	0,5	4	1,25	40

Tabell. Häckningsutfall för smålom i Lindesbergs kommun 1995-1997.

Följande personer deltog i inventeringen i Lindesbergs kommun 1997: Kjell Mattsson, Per-Martin Ramberg, Johnny Tegin, Ulla Wallin, Per Zetterlund, Mats Andersson.

En höst på Ottenby fågelstation

Andreas Sandberg

Ända sedan jag började titta på fåglar så har Ottenby alltid betytt något speciellt, liksom för många andra tror jag. Det är ju som en tradition bland aktiva fågel-skådare att varje höst åka ner till Öland för att få se hösträcket och med lite tur kanske få se någon östlig raritet också. Jag lärde känna Ottenby och Öland genom Frövi fågelklubbs resor från 1985 till början av 90-talet. Efter de resorna började en idé ta form i mitt huvud. Eftersom jag hade varit med en del vid ringmärkningen i Hagaberg och tyckte att det var kul så började jag att planera för en hel höst vid Ottenby ifall de ville släppa in mig där. Det enda hindret för detta var någonting som kallas för skola. Av det skälet kunde jag inte planera in min vistelse förrän hösten -97.

Planeringen gick precis som den skulle och den 28 juni 1997 stod jag så på parkeringen vid Ottenby för att som assistent tillbringa hösten på Ottenby fågelstation. Att vara ringmärkningsassistent innebär att man hjälper till med att plocka ut fåglarna ur näten och på Ottenby även ur vadarfallorna för att sedan lämna in dem till ringmärkningslabbet där ringmärkaren sätter ring på fågeln och tar diverse mått innan fågeln släpps ut i frihet.

De första dagarna visade sig dessvärre inte bli så bra. Första dagen fick jag feber och efter ytterligare ett antal dagar visade det sig vara lunginflammation. Trots sjukdom fick jag min första magnifika fågelobservation den 29:e juni då två adulta svarta storkar sprang runt och fiskade i Sandvik. Vi såg sedan 1-3 ex

då och då fram till 9/8.

Den 6:e juli började jag arbeta. Fram till den 15:e juli bedrivs bara vadarfångst på Ottenby och det innebär fångvandring med vadarstövlar och illaluktande fång upp till knäna. Dessutom lyckades jag pricka in den sämsta vadersången närgonsin på Ottenby så man fick inte lön för mödan heller. Vi fångade ca 250 kärnsnåppor på hela hösten mot normalt ca 2300. Till detta kommer att ringmärkningsdagen under sommaren börjar halv fyra på morgonen och slutar elva på kvällen. Men en del små godbitar fångade vi trots allt, bl.a. ganska många spovsnåppor, några kustsnåppor och en av de mysigaste och häftigaste fåglarna jag hållit i nämligen en smalnåbbad simsnåppa. Den var oerhört mjuk att hålla i och den hade de mest märkliga läten.



När man tänker på Ottenby så tror man att det framförallt är på hösten som lo-kalen är välbesökt av utomstående, ända tills man har varit där en sommar. Det är nämligen under sommarmånaderna som